

Beinræktir eru teir...

er um, at ytri trivni er fyri at leggja lögasteinarnar soleiðis — bæði í tí ytra og tí innara, at ein flevi kenst. Tær stillu lötturnar eru góðar — serliga úti í natúruni — bæði til vatns og til lands. Stillar lötur úti í fjørðinum, har alt smátt rørist og nørst í vatnaskorpuni, í tí bláa dýpinum, í tí klára loft-

inum, í teimum grønu liðinum o.s.fr., hetta er alt eitt ævinleikaboð av magni og anda, sum trýsta soleiðis á tangentarnar, at samljóðið í hesum yðjandi livi sannførir teg og meg um, at vit eru ein partur av hesum — ein partur av natúruni. Samansjóðingin er har — millum teg og sálina og

millum teg og tað, sum rørist og nørst.

Uppfatanin av, at vit eru ein partur av natúruni, liggur eitt sindur fjart í huganum. Tí fer henda eyðræningin fram av tí, ið »móðir Jørð« kann geva okkum. Tað er eitt avmarkað tal. Havið er ikki ótømandi. Tað skal røkjast, eins og hagin verður røktur — somuleiðis sum teir gomlu røktu bjørgini. Javnvágini ímillum tað, sum havið, hagin og bjørgini ala, og tað, sum kann heintast haðani, høvdu teir gomlu ans fyri. Um liv skuldi vera lagað, so mátti røktin vera góð. Natúran var dýrabar og var eisini dýrmætt sum gull.

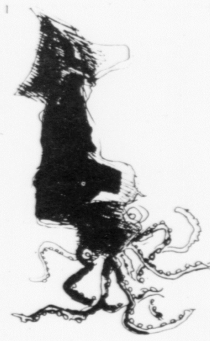
Ikki varð hugsað bert um teirra ættarlið, men høvdu teir eisini meg og teg við í huganum. Ikki kann sigast annað enn, at vakurt varð hugsað, tonkt og gjørt. Soleiðis flúgva tankarnir, tá ið sitið verður á bekkinum í bátinum úti á Pollinum eitt vakurt summarkvöld. Likamið og sálin tala saman og reka burtur alt kvørkvískni. Løgasteinarnir eru lagdir og tað er væl gangandi um ánnu mílum sál og likam.

Eygað rakar við nakrar høguslokkar, ið fara við travsunum lögum fram í spiss gjøgnum sjógvin. Hetta er eins hugtakið sum at siggja spógva sita og sova á

túgvu. Einkinn nýtt er undir sólini. Teir atomdrivnu undirvatnsbátarnir eru bert ein spegilsmynd av tí 10 arma høguslokkinum. Tigandi og stummir skjóta teir seg gjøgnum sjógvin aftur og fram, bæði snarliga og hóvliga. Motorkreftirnar hava teir góðar og er skruvan snildisliga gjørd. Ein litil ventilur undir øsinum, ið sprænir vatn aftur og fram sum ein nýmótans trystpumpa. Allir høguslokkaveiðmenn á sanna, at soleiðis er. Spræningina frá hesum ventili hava teir fingið í andlitið og mitt í eygað.

Dorgin gongur upp og niður — niður á einar 20 favnar — ræsir og heintar heintar og ræsir. Leingi kann vera sitið soleiðis, men so knappliga hevur tú eitt kenn. Hetta kann vera júst í tí løtu, tá ið mælt verður til at fara aðra leið. Nú eru glómur á monnum — ikki bert á mannskapinum, men eisini á hesum smidliga skapninginum, sum kemur dettandi inn um stokkin. Snýsandi, fíndandi og sprænandi detta teir niður í bátin. Ringja seg hvør um annan, og ógjøriligt er at siga, hvør eigur hvørja travsu.

Mangur ein undrast yvir, hvussu beinræknir teir eru við ventilinum, sum situr millum kropp og høvur. Tað svitast næstan ikki, at verður siktad eftir

eyganum, raka teir mitt í eygnakrókin og sæst einki eina skamma stund. Heskin er hesin lögur... okk ja, men litið í mun til tann lög, sum Neutron-Reagan blandar í teim Hvitu húsunum.

Fáir verða teir, ið fara á høguslokkaveiðu og færri verða teir høguslokkar, ið fara gjøgnum sjógvin, tá ið neutronlögurin floymir yvir knøttin. Ófatiligt er, at fólk skulu vera so óndsinnað og lata tilíkt vápn úr hendi. Tú fert longur inn í teg sjálvan, skrivur undir uppá, at vit eru ein partur av natúruni... myndin rennur fram fyri tær, tá titt avkom skal etast upp av hesum lógi. Myndin gerst so klár, at tú ert úti í Pollinum eitt vakurt summarkvöld, millum tignarligt skaparaverk —

bæði stórt og smátt, har eingin ónolla hevur sett spor eftir seg. Í allari kvírruni — við tínum tankum leitar hugur til okkara góða Guð um varðveitslu — um at lata tað óndsinnaða fara til viks og lata tað góða ráða.

Rákið ber teg um Pollin. Kennið minskar, so hvørt nærkast landi. Vestfallið ber teg inn ímóti Burtanga — norður við landinum — norður á Boðarnar og út ímóti Buniá. Liggjandi soleiðis er sælan kring teg. Høguslokkarnir gerast færri og færri. Ein ljósripa røkkur frá Nasanum til Kallin. Hon søkkur varliga, tigandi og liðandi niður í havsbrúnna, meðan tann seinasti høguslokkurin hvørvur niður í dýpið og fer sínar lógugu leiðir.

Vit gera tað sama — gera upp og venda nösini at húsum, har ein góður temuður biðar tær í køkinum inni.

Um náttina droymir tú um stórar høguslokkar, ið ganga húsanna millum... ganga aftur. Tú vaknar við faldan dreyim, at ein kemur við travsuni um ennið á tær... skjótt gáar tú, at ikki er tað ein høguslokkatravsa, men tin kára kona, ið strýkr ennið á einum troyttum veiðimanni. Jú, sælan er kring teg aftur.

Frits Johannesen

